

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்

இது

சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டம்

எனப் பெயரிய

சைவ மஹா சபையின்

மாதாந்தப் பத்திரிகை.

மலர் 8	தந்தபிஸ்ர ஆனிமீ 1922ஸ்ர ஜூன்மீ	இதழ் 3
-----------	-----------------------------------	-----------

உள்ளுறை	பக்கம்.
சிவஞானபோதம்	49
தமிழும் ஆரியமும்	51
சமரச ஞானதீபம்	56
சைவசமய சாரம்	59
திருவாரூர் பங்குனி உத்தர மகோற்சவம்	63
சுக்லாம்பரதர சுலோக விசாரம்	68

இஃது
தேவகோட்டை

ஸ்ரீமான் மெ. அரு. நா. இராமநாதன் செட்டியாரவர்களுக்குச்
சமர்ப்பிக்கப்பெறுவது.

பத்திரிகாசிரியர் :

இருக்கம் - ஆதிமூல முதலியார்,
(Retired Accountant, Military Accts., Department)

நெ. 43, பாளையப்பன் வீதி, ஏழுகிணறு, சென்னை.

சாது அச்சுக்கூடம், இராயப்பேட்டை, சென்னை.

1922.

தபாங்குலி உட்பட வருடச்சந்தா நூபா ஒன்றரை.

திராவிட மாபாடியம்

என்னும்

சிவஞான பாடியம்

முற்றிலும் வெளிவந்து விட்டது.

ஞான சாத்திரங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் தலையாய தாய் நூலாகிய சிவஞான போதத்திற்கு மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் அருளிச்செய்த மாபாடிய உரையில் சில பாகங்களே இதுகாறும் அச்சிடப் பெற்றிருந்தன. இப்போது மாபாடிய முற்றிலும் ஆறுமுக நாவலர் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப் பெற்றுள்ளது. இதின் விலை ரூ. 5—0—0. வேண்டுவோர் சென்னை, தங்கசாலை வீதியில் 300-வது நெ. நாவலர் வித்தியாநுபாலன அச்சுக்கூடத்திலேனும், சிதம்பரம் நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலேனும் தாமதமின்றிப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

திருவூறல் ஆலய தரும பரிபாலன

சபை.

இச்சபை தேவாரம் பெற்றிருப்பதும், தக்கோலம் என வழங்கப்படுவதுமாகிய திருவூறலில் ஸ்ரீமத் சொக்கலிங்க சுவாமிகளால் தாபிக்கப் பெற்றுள்ளது. இதில் தக்கோலத் தலவாசிகளும் பிறருமாகப் பலர் கூடி சிவபுராண படனமும் தேவார பாராயணமும் செய்கிறார்கள்.

இத்தலத்தில் தொன்று தொட்டுப் பாதாள கங்கை திருநந்தி தேவர் திருவாயினிடமாக வெளிப்போந்து சிவபிரானை வலம் வருவதாகிய அற்புதம் இன்றும் காணப்படுகிறது. இத்தகைய அருமையான சிவதலத்தில் ஆலயம் தரிசிக்கச் செல்வோர் தலையில் இடிந்து விழக் கூடிய அவ்வளவு கிலமாயிருந்தும், இதைச் சீரணுத்தாரணம் செய்ய இதுகாறும் யாருக்கும் புண்ணியம் வாய்க்காமலிருப்பது அதிசயமே. சிற்சில ஆலயங்களுக்கே ஏராளமாகப் பணச் செலவு செய்து இடைவிடாமல் திருப்பணி நடத்தும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்கள் இதை இதுகாறும் கவனியாதிருப்பது வருந்தத்தக்கதாம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவம்

மலர் 8	தந்தபிஸ்ர ஆனிமீ 1922ஸ்ர சூன்மீ	இதழ் 3
-----------	-----------------------------------	-----------

திருந்தாண்டகம்

கரும்பிருந்த கட்டிதனைக் கனியைத் தேனைக்
கன்றாப்பி னடுதறியைக் காவையானை
இரும்பமர்ந்த மூவிலை வேவேந்தினனை
யென்னனைத் தென்னனைக் காவான் றன்னைச்
சுரும்பமரு மலர்க்கொன்றைச் சூடினனைத்
தூயானைத் தாயாகியுலகுக் கெல்லாம்
தரும்பொருளைத் தலையாலங்காடன் றன்னைச்
சாராதே சாலநாள் போக்கினேனே,

சிவஞானபோதம்

(பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்—27-வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

இரண்டாம் அதிகாரணம்

அன்பரொடு மரீஇ

(இ - ள்) தன்னிப்போல் அயரா வன்பின் அரன்கழலடைந்த
மெய்ஞ்ஞானிகளோடு கலந்து கூடி (எ - று)

இதில்—1-வது—தன்னாற் கூறப்படும் பொருள் :—சிவன் முத்தர்
கள் சிவஞானிகளோடு கூடி வாழ்தல் வேண்டும்.

2-வது—ஐயப்பாடு—சிவன் முத்தர்கள் சிவஞானிகளல்லாதா
ரோடு இணங்கலாமோ இணங்கலாகாதோ,

3-வது பிறர் கூறும் பக்கம்:—இவர் உறவினர் இவர் பகையினர் என்பதின்றி எல்லாவுயிரையும் ஒக்கப்பார்க்கும் சிவஞானிகளுக்குச் சில ரிடத்தில் விருப்பும் சிலரிடத்தில் வெறுப்புஞ் செய்து கொண்டு பகுத்து நின்றல் தகுதியன்று. ஆதலால் அவர்கள் சிவஞானிகளோடு மாத்திர மன்றி அல்லாதாரோடும் ஒப்பக்கூடி வாழலாம். அல்லது சிவபத்தி யில்லாதாரோடு இணங்காதிருத்தலே போதுமானது. சிவபக்தர்க ளோடு இணங்கியிருத்தல் அனாவசியமாம்.

4-வது—மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிபு—சிவஞானிகள் எல்லா உயிரையும் ஒக்கப் பார்த்தலாவது அவை படும் துன்பங்கண்ட விடத்து வேற்றுமை பாராட்டாது அதற்கு இரங்கல் மாத்திரமேயன்றி எல்லாரோடும் இணங்கி வாழ்தலன்று. வீட்டுணர்வை நிலைபெறச்செய்யும் சிவபக்தர்களோடிணங்கினாலன்றி, தொன்றுதொட்டுப் பயின்று வந்த மற்றையோர் இணக்கம் நீங்காது. ஆதலால் சீவன் முத்தர்களுக் கும் சிவஞானிகளின் இணக்கம் இன்றியமையாததாம்.

5-இயைபு—உதாரண வேண்பா.

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ்
சிறப்பிலார் தந்திறத்துச் சேர்வை—யறப்பித்துப்
பத்த ரினத்தாய்ப் பரனுணர்வி னுலுணரு
மெய்த்தவரை மேவா வீண.

(இ - ள்) தம்மை மறப்பித்து மலங்களின் வீழ்க்கும் சிறப்பு இலார் தந்திறத்துச் சேர்வை அற - (மும்மலங்களும் நீங்கி, முதல்வன் அத்துவிதமாய் நின்று காட்டியும் கண்டும் உபகரித்து வரும் பெருங் கருணையை மறவாது கடைப்பிடிக்கும் மெய்த்தவராயினர்) அதனை மறக்குமாறு செய்து (ஞானக்கண்ணை இழப்பித்துத் தீ நெறிக்கட் கொண்டு சென்று) மலங்களானாய் பிறவிக் குழியில் வீழ்த்துத் துயரு றுத்தும் அன்பிலார் கூற்றிலே தொன்று தொட்டுப் பயின்று வந்த சேர்ச்சி அறம்படி—பத்தர் இனத்துப் பித்து ஆய்ப்பரன் உணர்வினால் உணரும் மெய்த்தவரை - (அம்மறவியை மாற்றி ஞானக்கண் விளக் கிப் பிறவிக் குழியினின்றும் எடுத்து நன்னெறிக்கட் செலுத்தி வாழ் விக்கும்) சிவபத்தர் கூற்றிலே பேரன்புடையராய் (அவ்வன்பு சார்பாக விளங்குவதாகிய) சிவஞானக் கண்ணால் அந்நிலை கடைப்பிடித்து உண ரப்பெற்ற மெய்த்தவரை—வீண மேவா=(எல்லா அநர்த்தங்கட்கும் மூலமாய்வரும்) பிராரத்த வினைகள் வாதியா (எ - று.)

மலம் என்பது மலங்களினாலாய பிறவிக் குழியையுணர்த்தும் ஆகுபெயர். சிறப்பு இலார் = அன்பில்லார்—எல்லாவற்றினும் அன்பு சிறந்தமையின் அது சிறப்பு எனப்பட்டது. சேர்வை = சேர்ச்சி. பித்து என்பது பேரன்பை. இதனைக் கண்ணப்பர் செய்கையாலறிக. ஏனைத் தவங்களெல்லாம் மெய்யாதவின்றி மல நடையாய்ப் போதவினால் பர னுணர்வினாலுணருந் தவமொன்றே மெய்த்தவம் எனப்பட்டது. வீண பால் பகா அஃறிணைப் பெயர். சிவபத்தரிடத்து அன்பு செய்து அவ ரது மனம்வாக்குக் காயங்களின் வழிநிற்பார்க்கு உலகிய லுணர்வு மாறிச் சிவாநுபூதி யுணர்வே மேம்பட்டு நிகழும். அதனால் உடம்பு உள்ளளவும் சிற்பனவாகிய பிராரத்த வீணைகள் அவர்க்கு அநுபவமாகா மையால் அவரை வாதிக்கமாட்டா. அவை வாதியா தொழியவே சிறப் பிலார்தந்திறத்துச் சேர்வை பற்றறக் கழியும் என்பார். “அறப்பித்து பத் தரினத்தாய்ப் பரனுணர்வினாலுணரு மெய்த்தவரை மேவாவீண” என் றார். எனவே வீட்டுணர்வை நிலைபெறச் செய்யும் சிவபத்தர்களோ டிணங்கினுலன்றித் தொன்று தொட்டுப்பயின்று வந்த சிறப்பிலாரிணக் கம் அனாதாகலான் அவ்விணக்கம் சீவன் முத்தர்க்கு இன்றியமையாத தென்பது வலியுறுத்தியவாறாயிற்று.

தமிழும் ஆரியமும்

தமிழும் ஆரியமும் இன்ன காலத்தில் ஏற்பட்டதென்று சொல்ல எவராலும் இயலாது. தமிழிற்கும் ஆரியத்திற்கும் பரமசிவனே முத லாகியிருவென்று புராணங்கள் புகலுகின்றன. தமிழும் ஆரியமும் பிறமொழிகள் போலாது, பாணினியாரும் அகத்தியனாரும் முதலிய முனிவர்களாலே செய்யப்பட்ட இலக்கண நூல்களால் சீர்திருந்தியிருந் கின்றன வென்றும், ஆரியம், பிராகிருதம் முதலியவற்றிற்கும், தமிழ் ஆந்திர முதலியவற்றிற்கும் முதன்மையாக நிற்கின்றனவென்றும் ஆன் றோர் அறைகின்றனர். இவ்விருமொழியும் தொன்று தொட்டே சான் றோர்களால் தழுவப்பட்டு ஒப்புயர்வற்று விளங்குகின்றன. இவ் வுண்மை பின்வரும் செய்யுளை உற்று நோக்குவார்க்குத் தெற்றெனத் தெரியும்.

காஞ்சீப்புராணம்

இருமொழிக்குக் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்பு
வீருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிலேந்த ரிணைபரப்பு

மிருமொழியு மான்றவரே தழீஇன ரென்றலிவ்
விருமொழியு சிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ.

இத்துணைப் பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்த இவ்விரு மொழிகளுக்கும் மிக நீண்ட காலமாகவே நெருங்கிய உறவேற்பட்டுள்ள தென்பது எவரும் மறுக்க முடியாத வறுதி. இவ்விரண்டிற்குமுள்ள உயர்வையும் ஒப்பாந்தன்மையையும் “முத்தமிழு நான்மறைபு மானான் கண்டாய்” என்ற அப்பழர்த்திகள் உண்மைத் திருவாக்கே நன்கு விளக்கும். நிற்க.

சிலகாலமாக, ஆரியமொழியிற் பற்றுள்ள சிலர், ஆரியமே முதன்மைபெற்றதென்றும், அதினின்றே மற்றவை வந்தனவென்றும், ஆதலின் அதுவே உயர்ந்ததென்றும் கூறுகின்றனர். தமிழ்ப்பற்றுள்ள சிலர், தமிழே தலைமைபெற்றதென்றும், அதினின்றே பிறமொழிகள் பிறந்தனவென்றும், ஆதலின் அதுவே சிறந்ததென்றும் அறைகின்றனர். இவ் வழக்குப் பயனுடையதாமா என்பதை முதற்கண் ஆராய்வோம்.

தென்மொழியும் வடமொழியும் இன்னகாலத்தில் ஏற்பட்டதென்று சொல்ல முடியாது என்பதை முன்னரே மொழிந்திருக்கின்றோம். இருக்கட்டும். எது முற்பட்டதா யிருந்தாலு மென்ன? முற்பட்டதனாலேயே ஒன்று உயர்வுபெற முடியுமா? ஒரு குடும்பத்தில் முன் பிறந்தவனே உயர்ந்தவனாகவும், பின் பிறந்தவனே தாழ்ந்தவனாகவும் இருக்கக் காண்கிலம். முன் பிறந்தவன் மூடனாயிருத்தலும் பின் பிறந்தவன் அறிவுடையனாயிருத்தலும் உலகிற் கண்கூடு. பயனைக் கொண்டு ஒன்றுக்கு உயர்வு கற்பிக்கவேண்டுமெயன்றி, முன் பின் என்ற முறையைக் கொண்டு கற்பித்தல் சரியன்று. ஆகவே, ஒரு மொழி முன் தோன்றியதனாலேயே உயர்வடையுமென்பதும், பின் தோன்றியதனாலேயே தாழ்வடையுமென்பதும் அறிவுடையார் ஒப்புக் கொள்ளத் தக்கதன்று.

ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று வந்ததாகவே வைத்துக்கொள்ளுவோம். எதிலிருந்து எது பிறந்தாற்றினென்ன? பிறப்பிடத்தின் பெருமை அதினின்று பிறந்ததற்கில்லாமற்போகுமா? அதுதான் என்ன நியமம்? தாழ்ந்த இடத்தினின்றும் உயர்ந்த பொருள் பிறத்தலில்லையா? உயர்ந்த இடத்தினின்றும் தாழ்ந்த பொருள் பிறத்தலில்லையா? ஆகவே பிறந்தது தாழ்ந்தது, பிறப்பிடம் உயர்ந்தது என்று சொல்லுவதும் சரியல்ல. தமிழ் வடமொழி என்ற இரண்டனுள் எதை உயர்ந்ததென்று

சொல்லலாம்? தென்மொழி பயின்ற சான்றோர்களையும், வடமொழி பயின்ற சான்றோர்களையும் கணக்கிட முடியுமா? அவர்களனைவரும் இறைவனருளை யெய்தவில்லையா? உறுதிப் பொருள்களை யடைய வில்லையா? இறைவனருளை யெய்துவதற்கும் உறுதிப் பொருளை யடைவதற்கும் ஒரு மொழி காரணமன்று. அவரவர்கள் ஆறிவும் உழைப்பும் ஊக்கமுமே காரணமாகும். மொழி நடையிலும், தமிழும் ஆரியமும், அழகு, சுவை முதலியவற்றால் ஒன்றற்கொன்று குறைபாடுடையனவன்று என்றும், வேறுபட்ட சிற்சில பொருட்களால் ஒவ்வொன்றும் மேன்மை பெற்றுள்ளனவென்றும் பெரியோர் கூறுவர். மேலும், தென் மொழியும் வடமொழியும் கலைமகளுக்கு இரண்டு கண்கள் என்று கற்ற கேட்ட பெரியோர் கழறுவாரானால் நாம் எந்த விழியை யிழித்துரைப்பது?

ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மாராய்ச் சிதனினித
சீரிய தென்றென்றைச் செப்பரிதால்—ஆரியம்
வேத முடைத்துத் தமிழ்திரு வள்ளுவன
ரோது குறட்பா வுடைத்த.

என்று சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய வண்ணக்கஞ்சாத்தனார் என்ற பெரியோரே வழுத்துவாரானால், வடமொழி தென்மொழிகளின் உயர்வு தாழ்வுகளைப்பற்றிப் பேசுதற்கு நாம் தகுதியுடையோமா என்பதோடு இதனை விடுக்கின்றோம்.

ஆரியாவர்த்தத்திலிருந்து வந்தவர்கள் ஆரியர்கள்; அவர்கள் இங்கு வந்து தமிழர்களை வென்று தமிழ்நாட்டில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைக்கச் செய்து கொண்டார்கள்; பின்னர்த் தமிழர்களும் அவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து விட்டார்கள்; அவர்களாலேயே வர்ண பேதங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன; அவர்கள் வந்த பிறகே தமிழிற்கு ஆரியக் கலப்பு ஏற்பட்டது — என்பது முதலாகச் சரித்திரக்காரர் முதலிய சிலர் சாற்றுகின்றனர்.

எப்படியிருந்தாலு மிருக்கட்டும்; அதைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி இப்போது நமக்கு வேண்டுவதில்லை. தமிழ், ஆரியம் என்ற மொழிகளினால் ஒரு பிரிவு நமக்குள் ஏற்படுவது நன்மையைத் தருமா என்பதே இப்போது நாம் ஆராயவேண்டிய காரியமாகும்.

ஆரியாவர்த்தத்திலிருந்து வந்தவர்கள் ஆரியர்களென்றே வைத்துக் கொள்வோம். அவர்களும் தமிழர்களும் எவ்வளவோ காலமாக ஒற்றுமைப்பட்டு ஒன்றுகூடி ஒரு தேயத்துச் சனங்களாய் விட்டவர்கள்.

வேதத்தினாலும் மொழி முதலியவற்றாலும் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டவர்களாய் விட்டவர்கள். யாவர்க்கும் ஒன்றாகிய வேதமோ ஆரியத்திலுள்ளது. யாவர்க்கும் நன்மை தீமையான செயல்களைத்தும் ஆரிய மந்திரங்களால் செய்யப்படுகின்றன. யாவர்க்கும் பேச்சு முதலிய விவகாரங்களோ தமிழிலுள்ளன. (இங்குத் தமிழென்றது மற்ற மொழிகட்கும் உபலட்சணம்.) தாய் தன் குழந்தைகட்குப் பாலோடு ஊட்டுவதும் தமிழ், சிந்தைகளிப்பச் செவிகளிப்ப மக்கள் மழலை மொழிவதும் தமிழ், பாடுவதும் தமிழ், ஆடுவதும் தமிழ், உண்பதும் தமிழ், உறங்குவதும் தமிழ், தமிழை விட்டால் மக்கட்கு வாழ்க்கையேயில்லை. ஆரியம் இப்போது பேசு மொழியாயில்லாததால், தமிழைவிட்டால் வேத முதலியவற்றிற்குப் பொருளே தெரியாது. பிற மொழிகளைப்பற்றி இங்குப் பேச்சில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் ஆரியம், தமிழ் என்ற மொழிப்பிரி வேற்படுத்தி நாம் யாரை ஆரியரென்று ஒதுக்குவது? எவரைத் தமிழரென்று விலக்குவது? இது முடியாத காரியம். ஆரியரென்பதும் தமிழரென்பதும் இப்போது ஒரு தேயத்துச் சனங்கட்கே பெயராகும். ஆகவே, இப்பிரிவேற்படுவதனால் நன்மை யுண்டாகுமா? ஒருபோதும் உண்டாகாது. நன்மை யுண்டாகாமற் போவதுமட்டுமோ? தீமையும் விளையும். எக்காலத்தோகுண கருமங்களைக்கொண்டு, அக்காலத்துக்கு நலந்தருமென்று கருதி ஏற்படுத்தப்பட்ட சாதி வருணச்சிரமங்கள், நடவடிக்கையிலின்றி வெறுஞ் சொன்மாத்திரமாக நின்று உயர்வு தாழ்வுகளைக் கற்பித்து ஒற்றுமையை கெடுத்துக்கொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில், இம்மொழிப்பிரிவு ஒன்றும் ஏற்படுமானால் அது நன்மையைத் தருமா என்று நீங்கள் நினைத்துப்பாருங்கள். இன்னும் ஒற்றுமையைக் கெடுத்துத் தீமையைத்தான் உண்டாக்கும். இதில் ஐயமேயில்லை.

இப்பிரிவு பேசப்படுதற்குக் காரணம், ஆரியத்திற் பற்றுள்ள சிலர் தமிழை அவமதிப்பதேயாகும். எல்லாம் ஆரியத்திலிருந்து வந்தவையென்றும், தமிழிற்கு ஒரு தகுதியும் இல்லைபென்றும் இவர்கள் தப்பெண்ணம் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழை விட்டு இவர்கள் வாழ்க்கை நடைபெறமானால், அப்போது இவர்கள் பேச்சு பொருளுடையதா என்று ஆராயப்படும். தமிழைவிட்டால் வேறு கதையில்லாத இவர்கள் அத்தமிழை அவமதிப்பது எவ்வளவு அறியாமையாகும்! அன்றியும், ஆரியமொழி தங்கட்கே யுரியதென்று இவர்கள் எண்ணுகின்றார்கள். ஆரியம் இவர்கட்குமட்டும் எப்படி உரிமைப்பட்டதோ அறிகலேம். அதைப்பற்றிப் பின்னொருமுறை பேசுவோம்.

தமிழ் பேசுகிறவர்களே நன்றிமறந்தவர்களைப்போல் தமிழைப் பழிப்பது கண்டு, தமிழ்ப் பற்றுள்ள சிலர் அவர்களை யெதிர்க்கின்றார்கள். தமிழிற்கு உயர்வு கூறுகின்றார்கள். உயர்வு கூறட்டும். இவர்கட்கு வேதமந்திரங்களெல்லாம் வடமொழியிலிருப்பதால், இவர்கள் வடமொழியைத் தாழ்வுபடுத்தல் முடியாது வடமொழிவேதத்தைவிட்டால் இவர்கட்கு வேறு விதியில்லை. பண்டைக்காலத்துப் பெரியோர்களெல்லாம் தமிழ் ஆரியம் என்ற இரண்டையும் ஒப்ப நோக்கியிருக்கின்றார்களே யன்றி ஒன்றுக்கொன்று தாழ்வுபடுத்திக் கூறவில்லை.

மாட்சிமைதங்கிய இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னரவர்கள், சின்னா முன்னர், ஓர் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தலைமை வகித்துத் தமிழைப் பற்றிப் பேசியபோது, தமிழ் பயின்றோர்களும் ஆரியம் பயின்றோர்களும் நீண்டகாலமாகவே உறவுகொண்டு ஒற்றுமைப்பட்டு வாழ்ந்து வருகின்றார்களென்றும், அது கெடும்படி இம்மொழிப் பிரிவு ஏற்படுத்துவது சரிபல்லவென்றும் சொல்லி, அது காரணமாகத் தமிழ்ப் பற்றுள்ள சிலரைப்பற்றிக் குறைகூறியதாகவும் தெரிபவருகிறது. அங்ஙனம் அரசரவர்கள் பேசிய பேச்சு யாவரும் மதிக்கவும் பின்பற்றவும் தகுந்ததே. அவர்கள் தமிழ்ப் பற்றுள்ள சிலரைப்பற்றிக் குறைகூறியது போலவே, தமிழை யாதரிக்காது பழிக்கும் ஆரியப்பற்று மேலிட்ட சிலரையும் குறைகூறியிருப்பார்களானால், அவர்கள் பேச்சு இன்னும் பயனுடையதாயிருக்குமென்று நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. நிற்க.

சுருங்கச்சொல்லின், வேதம் வடமொழியிலிருப்பதாலும், விவகாரங்களனைத்தும் தமிழிலிருப்பதாலும், வடமொழியும் தென்மொழியும் ஒன்றையொன்று விட்டு விலகிநிற்க முடியவே முடியாது. ஆகவே, ஆரியத்தையும் தமிழையும் எவரும் அநாதரவு செய்தல் கூடாது. இவ்விரு மொழியும் நமக்கு இன்றியமைபாதன. இவ்விரண்டும் நமக்கு இரண்டு கண்களாகும். இரண்டு கண்களும் எப்படி ஒரு பொருளையே காட்டுமோ அப்படி இவ்விரு மொழியும் நமக்கு ஒரு பொருளையே காட்டுகின்றன. ஆதலின், தீவ் கு விளைக்கும் இப்பிரிவுக்கேதுவாகிய சிறிய எண்ணங்களையெல்லாம் ஒழித்து, நம் தேய்த்தவர்கள், தமிழையும் ஆரியத்தையும் பொன்னேபோற் போற்றி ஒற்றுமைப்பட்டு வாழத்திருவருள்புரியுமாறு எல்லாம்வல்ல இறைவனை யிறைஞ்சுகின்றோம்.

சமரச ஞானதீபம்.

(41-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இங்ஙனநிற்க, சிவாகமங்கள் கூறுஞ் சரியை கிரியை யோக ஞானங்களை யடைந்தவர் யாவருஞ் சைவரேயாவர். அவருள், ஞானி மற்றைய மூன்றுத் தானெய்தியுள்ள ஞானத்துக்கு ஸாதனங்களெனக் கொள்வன். யோகி தனக்குக் கீழிட்ட விரண்டுத் தானெய்தியுள்ள யோகத்துக்கு ஸாதனமெனக் கொள்வன். கிரியாவான் தனக்குக் கீழிட்ட வொன்றுத் தானெய்தியுள்ள கிரியைக்கு ஸாதனமெனக் கொள்வன். சரியாவான் தனக்குக்கீழொன்று மில்லாமையால் தனக்கு மேலிட்ட கிரியையை யடைவதற்குத் தான் ஸாதகனென வெண்ணுவன். கிரியாவான் தனக்கு மேலிட்டயோகத்தை யடைவதற்குத் தான் ஸாதகனென வெண்ணுவன். யோகி தனக்குமேலிட்ட ஞானத்தை யடைவதற்குத் தான் ஸாதகனென வெண்ணுவன். இப்படியன்றோ மாயாவாதி சைவசித்தாந்தியையும், சைவசித்தாந்தி மாயாவாதியையு மொப்ப வேண்டும்? மாயாவாதியைச் சைவதீக்ஷா ஹினத்தினுற் சித் தாந்தி பரிசிக்கவுஞ் செய்யானாகையால் துவிதம் = சைவம், அத்துவி தம் = மாயாவாதம் எனமனப்பார்க்குடிப்பது மணம்பெருதென்க. அது னுண்மையை போசிக்கில் துவிதம் = அபரஞானம், அத்துவிதம் = பா ஞானம் என்றே வெளிப்படும். பெத்தத்திலாணவக்கல்பாற் சிவ னோடத்துவித முண்டாகாமையாற் றுவிதியாயும். முத்தியிலாணவ நீக்கத்தாற் சிவனோடத்துவித முண்டாகின்றமையால் அத்துவிதியாயுஞ் சைவஸித்தாந்தியொருவனே விளங்குவன். அத்துவிதமென்பதற்கு ஏகமென்று பொருள் விரிந்தாலன்றோ வது மாயாவாதமாகும்? (பண்ணையுமோசையும் போலப் பழமதுவு, மெண்ணஞ்சுவையும்போ லெங்குமா, மண்ணாள், அத்துவிதமாத லருமறைகளொன்றென்னு, தத்துவித மென்றறையு மாங்கு) என்னும் பிரமாணத்தால் அத்துவிதத் தினுண்மை வெளிப்படும். இவ்வுண்மையறிந்தேயன்றோ (பொய்கண் டார் காணாப்புனிதமாமத்துவித, மெய்கண்டான் பொன்னடியை மேவு நாளெந்நாளோ) என நந்தாயுமாநர் துதித்தனர்? இந்த வுண்மையையே யன்றோ (ஆணவத்தோடத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத், தாணு வினோடத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ) என்னுந் திருவாக்கால் வெளி யிட்டனர்? இந்த விசாரத்தால் துவிதமாகிய வபரஞானத்துக்கும், அத் துவிதமாகிய பரஞானத்துக்குமுள்ள சம்பந்தம் வெளிப்பட்டமையா விரண்டும் ஸாதகஸாத்யங்க ளென்பது சித்தித்தது. இந்தக்கருத்தை

நிலைக்கப் பண்ணவேயன்றோ (ஆதலினெனக்கினிச் சரியையாதிகள் போதும்) எனமேல் விளங்கவுரைத்தனர்? சரியையாதிகள் கைவந்தால் ஞானம் முடிந்த பொருளாகையால் பூர்வோத்தர விரோதமுண்டாகாமை வெளிப்பட்டது. “விரும்புஞ்சரியை முதன் மெய்ஞ்ஞானநான்கும், அரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே” எனப்போந்த பிரமாணமும்பதை நிறுத்தும். இன்னும் அத்துவிதமென்பது (ஒன்றாகாம விரண்டாகாம, லொன்றுமிரண்டுமின்றாகாமல்) என்றபடி யமைந்தது. கண்ணொளி கதிரொளிகளின் கலப்பே யதுவாகையா விரந்த வுபமான வாயிலாக வுபமேயத்தை யறிந்திடுக. இரண்டொளிகளும் கலந்த காலத் திற் காணுந்தன்மையும் காட்டுந்தன்மையு மங்கே யுண்டாதலா லொன்றா காமலெனவும், அவ்விரண்டு தன்மைகளையுந் தனித்தனிக் காணக்கூடா மையா விரண்டாகாமலெனவும், அவற்றை யிரண்டாகப் பிரிக்கப் படாமையாலும், அவற்றுட் டனித்தனிக் குணங்களைக் காண்பதனாலு மொன்றுமிரண்டு மின்றாகாமலெனவுந் கொள்வது மரபாம். இவ்வுவ மையே யான்ம பரமான்மவயிக்கத்தை நன்குவிளக்குமாம். கண்ணொன் றைக் காணுகையி லதற்கெனக் காணுந்தன்மை யிருந்தன்றிக் கதிரொளி காட்டாது. கண்ணில்லாதவன் மாட்டுக் கதிரொளி பயன்செய்யாது. கதிரொளியில்லாவிடத்துக் கண்ணொன்றையுந் காணாது. இவற்றுட் பிரயோசனங் கண்ணொளிக்கேயன்றிக் கதிரொளிக்கன்று. இப்படிக்காணுகையிற் காணுந்தன்மை பாதியும், காட்டுந்தன்மை பாதியுஞ் சேர்ந்து முழுத்தன்மையா லொருபொருள் விஷயமாவதாற் கண்ணுக்கு அரைக்காட்சியே யுரிமையாயிற்று. இப்படியே யான்ம பரமான்மாக்க ளிடங் கொண்ட துணிபை விளக்கவேயன்றோ (நான் கும்பிடும்போ தரைக் கும்பிடாதலால் நான் பூசைசெய்யன் முறையோ) என வுண்மையைச் சாதித்தனர்? கண்ணுக்குக் காணுஞ் செயலிருந்துங் கதிரையன்றி யது பிரயோசனத்தைச் செய்யாமையாலன்றோ சிவனையன்றி யுயிர்க்குச் சேட்டிப்பின்றென வுபமான வாயிலாகச் சிவாகமங்களுண்மையை நிறுத்தும்? சேதனமாகிய வுயிர்க்கே சேட்டை யொழிந்தபோது அசே தனமாகிய பிரபஞ்சத்துக்குச் சேட்டையுண்டாமென்பது கூடாதாகையாற் சேதனத்துக்கு அறியுஞ் சேட்டையும், அசேதனத்துக்கு அசை யுஞ்சேட்டையு மச்சிவத்தினது ஞானக்கிரியைகளா லுண்டாமென் பதையேயன்றோ “எல்லா முன்னடிமையே யெல்லா முன்னுடைமையே யெல்லா முன்னுடைய செயலே” என்னுந் திருவாக்கால் விளக்கினர்? அடிமை சேதனங்களும், உடைமை யசேதனங்களும், இரண்டின் சேட்டைகளையுந் சேர்த்தே “அவனன்றி யோரனுவு மசையாது”

எனவுங் கூறினர். இப்படி யேராளமான பிரமாணங்க ஞாண்டாயிருத் தலால் அத்துவித விலக்கண மினைத்தென வெளிப்பட்டது. இப்படி யுணராமல் அத்துவிதம் என்பது இரண்டில்லாதது எனக்கொண்டு ஏக மென்னுந் தேர்ச்சியால் எல்லாஞ்சிவம், நானுஞ்சிவம் என மயங்கியழி வது வினையின்கொடுமையென்க. இப்பெருந்திமை கொண்டேயன்றோ கௌதம சாபமுடையாராகிய விப்பிரருட் பலர் பிறந்திறந்துழலும் விண்டுமுதலிய தெய்வப் பிணங்களையும் பதிகளென மயங்கி யவரைப் பரமபதியாகிய சிவபெருமானோடு சமானங் கூறுகின்றனர். அவ்விப் பிரருக்குக் கேடுவந்தபோதூர் தாய், தங்கை, மகவென்னும் வியவஸ்தை கெட்டதில்லையாக வந்த வியவஸ்தையேனோ தெய்வ விஷயத்தின் மாத் திரங் கெட்டொழிந்தது? அப்படியே பிராமணன், பஞ்சமனென்னும் வியவஸ்தையுண்டானபோது சிவன், விஷ்ணுவென்னும் வியவஸ்தை யுண்டாகாததென்னை? பஞ்சமனுக்குந் தனக்கும் பேதம் பாராட்டிக் கொண்டு விஷ்ணுவுக்குஞ் சிவனுக்கும் பேதம் பாராட்டாததென்னை? அன்னத்துக்கு மமேத்யத்துக்கும் வியவஸ்தை கண்டபோது சிவனுக் கும் விஷ்ணுவுக்குமேன் வியவஸ்தை காணக்கூடாது? அமேத்ய மன்ன மாகாதபோது விஷ்ணு சிவனாவதெப்படி? இன்ன பலதேறதுக் களால் சமரசமிது வல்லவெனத் துணியப்பட்டது. அறிவினது வரம் பிகந்த விவகாரங்கள் செய்வது பித்தர் செய்கையும், பாவிசன் செய் கையுமாக முடிதலின் ஸமரசமென்பது அவ்வப்பொருள்களி னிலக் கணப்படி யங்கீகரித்து ஒன்றிலும் விரோதம் பாராட்டாமை யென் பதே தீர்மானமாயிற்று.

இதுகாறுஞ் செய்துவந்த விசாரத்தால் உலகாயதனிழிவும், மாயா வாதியிழிவும், ஏனை மதத்தவரிழிவும் பெறப்பட்டமைக்கு யாதுகதி யெனின், ஞானத்தைப் போதிக்கு மாசாரியன் யோகத்துக்குங் கிரி யைக்குஞ் சரியைக்கு மிழிவு கூறுவதனாலுண்டாகிய தாழ்வு யாது? அப்படிக்கூறுவது கீழுள்ளவன் மேலுக்கு முறையே வரவேண்டு மெனக் கருதியேயாகையால் யாவு மங்கீகாரமேயாம். சரியைமுதல் நான்குஞ் சேர்ந்தே சைவலட்சண முத்திகாட்டுவதா லவற்றொன்று கெடினுஞ் சைவங் கெடுமென்க. “உபதேசப்பித்தோ வுபமானப் பித்தோ, விபரீதமோ பழக்கோவேனோ, தபசிநீ, கண்மூடா விண்மூடத் தேடுங் கவுசனீபோ, லெண்மூடா யோகமிது” என்பது யோகி நிர்தை யைக் காட்டிற்று. யோகிக்கே நிர்தையுண்டானபோது ஏனையோர்க்கு நிர்தையை விசாரிக்க வேண்டியதில்லை. இப்படி நிர்திக்கு ஞானியின் மன்மையை நோக்கின் “சம்மார்க்கமே முதலாத்தாத மார்க்கத்தளவுந்,

தன்மார்க்கமான வெங்கள் சம்பந்தன் ” எனவும், “ சரியாதி நான்கினுக் குஞ் சாலோகமாதி, வருமா நெமக்களித்தவள்ளல் ” எனவும் போந்த பிரமாணங்கள் காட்டும். நான்கு பாதத்தவருஞ் சிவனடியாரே யாதலா லொருவரை யொருவர் காண நேரிடுங்காற் றம்முட்டாரதம்ய நோக்காது வழிபடுஞ் சமரசத் தன்மையே மேலுண்மையை நிறுத்தும். சைவ சித்தாந்தத்திற் பெறப்படுந் தத்துவ பேதங்களிற் பூதங்களை விசுவசிக்கு முலகாயதனும், புத்திதத்வத்தை யபிமானிக்கும் புத்தனும், குணத்தத்வத்தைக் கொண்டாடுஞ் சமணனும், வாசுதேவப் பிரகிருதியை வாஞ் சிக்கும் பாஞ்சராத்திரியும், ஆன்மாவை யதுசந்திக்கு மாயாவாதியுஞ் சைவவிரோதிக ளாவதெப்படி ? ஓரண்மனையி லவரவருக்கு விட்டிருந் கும் விடுதிகளி லபிமானம்வைத்துத் தனித்தனித் தத்தமாளுகைகளே முக்கியமெனக் கொண்டாடி மகிழ்வார்பால் அரண்மனைச் சொந்தக் காரனுக்கு ஏன் விரோதமுண்டாகும் ? தனது அரண்மனைப் பாதுகாவ லுக்கே பலமுண்டாயினமையா லன்னோர் பலருந் தனக்கு விரோதிகளே யாயினர். இப்படிக் கொள்ளுஞ் சமரசப்பாடுடைய சன்மார்க்கஞ் சைவ மார்க்கமொன்றே யெனத்துணிந்து சமரச சிவாதுபூதியையடைந்து உலகம் பிழைத்துய்க.

சைவசமயசாரம்

அ த் து வி த சி த் த ர ன் த ம்

இந்தியா தேசத்திலே, சைவசமயம் மிகப்பழைமையதாய், தொன்று தொட்டுள்ளதாய், வேத ஆகம புராண இதிகாசங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படுவதாய், இந்தியரில் பெரும்பாலராலும் அனுசரிக்கப் பட்டதாயுள்ளது.

பரமசிவனொருளிய வேதங்களும், 28 சிவாகமங்களும் முதல் நூலாகும். தமிழ் மொழியில், இதைத் தழுவி யது பன்னிரு திருமுறையும், பதினான்கு சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுமாம். பன்னிரு திருமுறையாவன. ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இவர்கள் அருளிய தேவாரமாகிய ஏழு திருமுறை. மாணிக் கவாசக சுவாமிகள் அருளியன எட்டாம் திருமுறையாகிய திருவாசக மும், திருக்கோவையாரும். சேந்தனார் முதலிய ஒன்பதின்மர் செய்த ருளிய திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு ஒன்பதாம் திருமுறை. திரு மூல நாயனாரொருளிய திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறை. திருவால்வ யுடையார் காரைக்காலம்மையார், நக்கீரர், கபிலர், பரணர், சேரமான்

பெருமாள் நாயனார், பட்டினத்துப்பிள்ளையார், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் முதலிய பன்னிருவர்கள் செய்தருளியது பதினேராம் திருமுறை. ஸ்ரீ சேக்கிழார் ஈவாமிகள் செய்தருளிய பெரிய புராணம் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகும். பதினான்கு சித்தாந்த சாஸ்திரங்களும் அவற்றைச் செய்தருளியவர்களும் பின்வருமாறு.

சிவஞானபோதம் ...	... மெய்கண்டதேவர்.
சிவஞானசித்தியார் ...	{ அவர் மாணுக்கர்
இருபா இருபஃது ...	{ அருணந்தி சிவாசாரியார்.
உண்மைவிளக்கம் ...	... திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார்.
திருவுந்தியார் ...	... திருவியலூர்-உய்யவந்ததேவநாயனர்.
திருக்களிற்றப்படியார் ...	... திருக்கடலூர்-உய்யவந்ததேவநாயனர்.
சிவப்பிரகாசம் ...	...
திருவருட்பயன் ...	...
வினாவெண்பா ...	...
போற்றிப்பஃருடை ...	... உமாபதிசிவாசாரியர்.
கொடிக்கவி ...	...
நெஞ்சவிடுதாது ...	...
உண்மைநெறி விளக்கம் ...	...
சங்கற்ப நிராகரணம் ...	...

முதற்கூறிய ஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் நால்வரும் நமது சமயகுரவர் அல்லது ஆசாரியர்களெனப்படுவர்.

மெய்கண்டதேவர், அருணந்திசிவம், மறைஞானசம்பந்தர், உமாபதி சிவமாகிய நால்வரும் சந்தான குரவர்களெனப்படுவர்.

பிரமசூத்திரத்துக்குச் சைவாத்வைத உண்மைப்பொருளைக் கொண்டு பாஷ்யம் செய்தருளியவர் நீலகண்டசிவாசாரியார். அவர் மற்றெல்லா பாஷ்யகாரர்களுக்கும் சந்தான குரவர்களுக்கு முற்பட்டவர்.

இச்சைவமதமானது மற்றமதங்களைப் பொய்யெனத்தள்ளாது எல்லாமதங்களையும் சோபானமுறைப்படி தன்னுளடக்கிச் சர்வமத சாரமாயும் சமரசமதமாயுமுள்ளது.

சைவநூல்களில், பதி பசு பாசமென்ற முப்பொருளின் உண்மையையும் அதற்குள்ள அத்துவித சம்பந்தத்தையும் கூறி வீட்டின் பத்தை யடைதற்குரிய சாதனங்களையும் கூறும்.

பதியாவது கடவுள், நமது இறைவன், ஈசன், அம்மையோடு கூடிய அப்பன், பரன், ஏகன், நிரக்குணன், நின்மலன், அகண்டிதன்,

சத்து, சித்து, ஆநந்தன், அறிவுக்கறிவாயுள்ளவன், நித்தியன், ரூபம் அரூபம் ரூபா ரூபமற்றவன் அணுவுக்கு அணுவாயும் மகத்துக்கு மகத்தாயுமுள்ளவன், தத்பதவாச்யன், சிவன் எனுநாமமுடையவன்.

கடவுளுக்கு ஒரு நாமம் ஓர் உருவம் ஒன்றுமில்லாதிருந்தும், ஆயிரம் திருநாமம் கேட்கப்படினும், ஏழைகளாகிய நமக்கிரங்கி நமது துன்பவிருளைத் துடைத்து, சிவபோகமாகிய இன்பத்தைக் கொடுத்து இரட்சிக்கவல்ல கருணாரிதியும் அன்பே சொரூபமாக வுடையவருமான படியால், இப்பொருளை விளக்கும், சிவன், சிவம் என்னும் நாமம் எல்லா நாமங்களிலும் சிறந்ததாகக் கொள்ளப்படும்.

“அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்

அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார்

அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்

அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே.”

சிவசக்தியாகச் சொல்லப்பட்டது, நெருப்பினின்றும் பிரிக்கக் கூடாத ஒளியும் வெப்பமும் போன்ற சிவத்தின் ஒளியும், அருளும் அன்புமாகிய நமது தாயேயாம்.

இச்சிவமும், சேதன அசேதனங்களுடன் கலந்திருந்தும் கலப்பின்றி நிற்கும். திரிமூர்த்திகளில் ஒன்றல்லாத துரியப்பொருளாம். மானிடரைப்போல் பிறப்பும், இறப்பும் இல்லாதவர்.

பசுவென்பது, சத்தாகிய சிவமும் அசத்தாகிய பாசங்களும் அல்லாமல், அறிவித்தாலன்றி அறியா சகல உயிர்களாம். அவை ஆணவ முதலிய பாசங்களோடு கட்டுப்பட்டிருக்குங்காலே அசத்தாகியும், மெய்ஞ்ஞானபோதமாகிய சிவத்துடன் கலந்தபோது சிவமாகியும் நிற்கும். பளிங்கைப்போல் சார்ந்ததன் வண்ணமாகுந் தன்மையுடையது

இந்தச் சீவனின் சம்பந்தம், அது அதுவாதல் தன்மையாலே, இறைவனுடன், ஒன்றாகாமலும், இரண்டாகாமலும், ஒன்றுமிரண்டுமின்றாகாமலும், அநந்யமாய் ஒன்றி நின்றலே அத்துவிதநிலையாகிய சம்பந்தமாகும்.

பாசங்களாவன: ஆணவம், காமியம், மாயை என்பன மூன்று.

ஆணவம், அறியாமை, அகங்காரம், அஞ்ஞானம், அவித்தை அவிச்சை என்பனவாகிய பல சொற்களாற் பேசப்படும். உயிரை அநாதியாக அறிவு இச்சை செயல் நிகழாது மறைத்து நிற்கும் ஒரு வித இருள். நீரினின்றி உண்டாகி நீரைமறைக்கும் பாசியும், செம்பினின்றும் உண்டாகிச் செம்பின் பிரகாசத்தை மறைக்கும் களிம்பும் இதற்கு உபமானமாகச் சொல்லலாம்.

நம்முடைய தேசம் அந்தக்கரணங்கள் புறக்கரணங்கள், பஞ்சபூதங்களாலாகிய புவனங்கள், இதனால் நமக்குண்டாகும் போகங்கள், இவைகளெல்லாம் மாயையாகிய முதற்காரியத்தினின்றும் உண்டாக்கப்பட்டன. இறைவன் நமக்குத் தேசம் முதலானவைகளைக் கொடுத்துப் பிறப்பு இறப்பு அடையும்படி விட்டதன்காரணம் நமக்குள்ள ஆணவமாகிய அழுக்கைப் போக்கடிப்பதற்காகவேதான். அப்படிச் கொடுத்தருளிய ஆண்டவனை வணங்காதும் அவன் ஏற்படுத்திய விதிவிலக்குகளுக்குக் கீழ்ப்படியாதும், அறியாமையினால் நமது தனுகரணங்களுக்கு எது நல்லதாகத்தோன்றியதோ அதை வீரும்பியும், பொல்லாததாகத்தோன்றியதோ அதை வெறுத்தும் அநேகசெயல்களைச் செய்கிறோம். அச்செயல்களினால் உண்டாகும் நன்மை தீமைப்பலன்களைப் படைக்கிறோம். இதனால் பின்னும் பின்னும் இறப்பும் பிறப்பும் வளருகிறது. இப்படியாக வளர்ந்து அநாதியாய்த் தொடர்ந்துவரும் செயல்களும் அதன் தொடர்ச்சியும் அதன் பயனுமே காமியம் அல்லது கன்மமலம் எனப்பேர் பெறும்.

இக்கன்மமலத் தொடக்கற்று, ஆணவமல இருள் ஒழிந்து, சிவசூரியனின் சந்திரியில் பிறவாவீடடைவ தெப்போதெனில், விருப்பையும் வெறுப்பையும்விட்டு இருவினை யொப்படைந்து, எல்லாம் சிவன் செயலென நின்று, மலபரிபாகம் ஆகும் தருணம், பாரசிவமே நமக்குக் குருவாகவந்து ஆட்கொண்டு நமக்கு அவன் சத்தியாகிய அருளைப்பிரியும்போதே. இவவுண்மை நிலை அடைதற்குச் சாதனங்களாயுள்ள சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், என்னும் நான்கு மார்க்கங்களாம். இவைகள் தாசமார்க்கம் சத்புத்திரமார்க்கம் சகமார்க்கம் (தோழமார்க்கம்) சந்மார்க்கம் எனவும் பேர்பெறும்.

சரியை : இறைவன் நமது ஆண்டவனெனக்கருதி அவனதுதிருப்பணிகளாகிய, திருக்கோயில் தூர்த்தல், மெழுகல், தீபமிடல், மலர் கொய்து மாலைதொடுத்துச் சாத்தல், வாழ்த்தல் முதலியன.

கிரியை : இறைவன் நமது தந்தையாக வெண்ணி, அவனை நேசித்துக் கீழ்ப்பணிந்து, பூசித்து, வாசித்து, போற்றி, ஜபித்திட்டு, நற்றவம், வாய்மை யழுக்கின்மையடைந்து, அர்ச்சனை முதலியன செய்தல்.

யோகம் : இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியாகிய அட்டாங்க யோகத்தினுலே ஆதார சோதனைகளைச்செய்து, தன்புலன் பொறிகளை யடக்கி ஈசன் கழலிற் சிந்தையைப்பதித்து நிற்றலாம். பாவனை தோழமையாதல்.

ஞானம்: “பசுபாசரீக்கிப் பதியுடன் கூட்டிக்
கசியாத நெஞ்சம் கசியக் கசிவித்து
ஒசியாத உண்மைச் சொருபோதயத்துற்
றசைவான தில்லாமை யான சன்மார்க்கமே.—தலைவன் தலைவி பாவனை.

இந்நான்கு பாதங்களிலே எல்லா மதங்களிலும் எல்லா நூல்களிலும் கூறும் ஆறங்களும் நெறிகளும் அடங்கும்.

சைவமதத்தில் எல்லா அறங்களினும் முக்கிய விரதமாகக்கொண்டது கொல்லாவிரதமே.

படிக்கு நூல்கள் சிவாகமம்பசு பாசமோடு பதித்திறம்
எடுத்தியம்புவ தீசன்வார்கழ லேத்திடும் தொழிலென்றுமே
விடுத்திடும்பொருள் காமமாதிகள் வேண்டிடும்பொரு ளீண்டருள்
முடித்து மும்மலம் விட்டுநின்மல னோடுநின்றிடல் முத்தியே.
(சைவசித்தாந்த சமாஜப்பிரகாசம்.)

திருவாரூர் பங்குனி உத்தர மகோற்சவம்

(இந்து சாதனம்)

திருவாரூர் விராட்புருடனுக்கு மூலாதாரமாயிருத்தலால், மூலாதாரஸ்தலமென்றும், அப்புருடனுக்கு மகாமேரு துவாதசாந்தமாயும், மேரு மூலாதாரமாயும், வன்மிகபில துவாதசாந்தமாயு மிருப்பதால், மூலத்துவாதசாந்தபுரமென்றும், நித்திய பிரதோஷதாண்டவம் நித்தியோற்சவமாய் மூலாதாரபிலத்தில் நடப்பதால் அந்தர்நடனபுரமென்றும், ஆடக லோகத்திலிருந்து ஆடகேசன் பிலத்தின் கண்ணே பிரகாசித்து கேஷத்திரம் முழுவதினும் பொன்மயமா யிருத்தலானும் நிறைசெல்வத் திருவாரூர் ரென்று பிரசித்தமா யிருத்தலானும், ஆடக கேஷத்திர மென்றும், விஷ்ணுவினுடைய கெர்வத்தைப் பங்கம் பண்ணிச் சிரசைத் துண்டித்த மையால் கெர்வபங்க கேஷத்திர மென்றும், பண்டாசுரனது உபத்திரவத்தைச் சகிக்க முடியாது தேவதைகள் லளிதாம்பிகையை நினைத்துத் தவம்புரிய அறுக்கிரகம் பெருமையால் தமதுடம்பை வெட்டி யாககுண்டத்தில் ஓடஞ்செய்ய அவ்வக்கினியிலிருந்து பராசத்திதோன்றி யறுக்கிரகஞ் செய்தமையின் தேவயாகபுரமென்றும், பராசத்தி தானே தனது தவோபலத்தால் ரகசிய மந்திர சிங்காசனத்தில் காமேசனைக் கற்பித்த மையானும் எவ்வெவ்விடங்களினும் பராசத்தி மேற்படலானும் சத்தி கேஷத்திர மென்றும், பராசத்தி பரிக்கிரகம் நடந்தமையாற் கல்யாண புரமென்றும், சனகாதி முனிவர்க்கு அசிபதார்த்தம் நிச்சயித்துக்காட்

டத் தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்வரூபமாய் உபதேசித்தமையின் யோகபுரமென்
றும், பாடலீபுர மென்றும், கலீசல்லா நகரமென்றும் வேத சிவாகம
புராணங்கங்களிற் பிரசித்தமான நாமங்களால் இம்மூலாதார மகா
சேஷத்திரத்தின் கண் மூலசோமாஸ்கந்த மூர்த்தி,

மூலாதாரத்வா ஸாந்தே விஷ்ணு வக்ஷஸ்த லாலயே
ஸுஷ்ணு வீதிமத்யேதுஸஞ்சா யேது ஸதாஸிவா
டங்கவீதி விடங்கேசோ விக்கியாதம் புவனத்திரயம்
டங்கநிர்மாண கீனஞ்ச விடங்கமிதி ஹியதே.

என்று கூறியவண்ணம்

மேன்மை பூண்ட இம்மகா சேஷத்திரமான மூலத்துவாதசத்தில்
விஷ்ணுவின் வக்ஷஸ்தலமாகிய ஆலயத்தில் சுழுமுனாவீதி மத்தியிற்
சஞ்சரிக்கின்ற சதாசிவமூர்த்தியாயும், மனுடர் தேவர் முதலிய சமஸ்த
ராலும் சொல்லற் கரியதாயும், ஸ்ரீமந் நாராயணனது ஜடராக்கினிச்
சுவாலையினது சிகாருபமான ஒளியின் டங்கத்தின் நுனியில் விசேட
சோபையோடு விளங்குவதாயும், முவுலகும் பிரசித்தி யடைந்ததாயும்,
நாதநாதாந்தப் பிரகாசவஸ்துவாயும், உள்வியாபாரம் என்று சொல்லப்
பட்ட மலசம்பந்தமற்றதாய், சுருதியிற் சொல்லப்பட்டதாயும், ஐயைந்
திற் கப்புறத்தான் என்று சொன்ன பெரியர்வாக்கின் வண்ணமும்

காரணேச பரித்தியாகாத்ராஜதேய : பா சிவ :

ஸவவத்யாகராஜாக்யோதா மகாமார்த்த சித்தித்.

என்று காமிகாகமத்திற் சொல்லிய வண்ணம் காரணேசர்கள் ஐவரை
விட்டு விளங்காநின்ற மகா மூர்த்தியாகிய தியாகராஜ மூர்த்தியாயும்,
அவரவர் பத்திக்கியைந்தவண்ணம், அஜபரமந்திர சொரூபியாய் விளங்
குக்கின்றமையின், அஜபா நடனரென்றும், அம்ச நடனராய் அநுக்கிரகிக்
கின்றமையின் அம்சநடனரென்றும், மகா பிரசித்தியடைந்த ஆகமசித்
தாந்தப் பிரதிபாத்திய நாமதேயங்களுடன் பிரகாசிக்கின்ற மகாமூர்த்தி
ரித்தியோற்சவத்தில்

ஸ்ருஷ்டி கர்ப்பூர லேபம ஸ்யாத்

ஸ்திதியாத் தாமபூஷணம்

சம்ஹாரச்ச ததா கிருஷ்ண கந்தலேபன முச்சியதே

நைவேத்தியஸ்ச திரோதானம் தீபபுரோகதோஹ் யநுக்கிரக.

.....என்றபடி நாடோறும் கற்பூரத்திரிகம் சிருட்டி
யையும் மாலை சாத்துதல் திதியையும், கிருஷ்ணகந்தம் சங்காரத்தையும்
நைவேத்தியம் திரோபவத்தையும், தீபம் அநுக்கிரகத்தையும் கருத
சண்டுச் செய்யப்படுகின்றன.

சத்தியின் விசிட்ட அநுக்கிரகத்தைக் கருதிய நவராத்திரியுற்சவமும் சிவத்தினது அநுக்கிரகத்தின் விசிட்டமான ஆருத்திரோற்சவமும் நடப்பனவேயன்றி பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் சனகர் முதலிய மகாயோகிகள் அநுக்கிரகத்துக்கு அஸ்தாதியில் குணந்தமும் அதில் மிக விசிட்டமான கிர்த்திகாதிபால் குணந்த மகோற்சவமும் நடப்பனவாம். மகா உத்தமோத்தய வைபவ விசிட்ட ஆன்மிக நைவேத்தியமான ஸ்ரீவசந்த மகோற்சவம் பங்குனி உத்தர மகோற்சவமேயாம்.

ஸிருட்டிர் வசந்த கிர்த்தியம் ஸ்யாத் ஸ்திதி ஸ்யான நிறுத்த தர்சனம்
ஸமஹார ரதயானம் ஸ்யாத்
திரோதானோபிஷேகம்
அநுக்கிரகம் பக்தகாக்ஷி ருத்தரம் பாததரிசனம்.

என்றபடி

இப்பங்குனி உத்திர மகோற்சவத்துக்கு முன் வரும் வசந்தோற்சவம் சிருட்டியையும், நிருத்த தரிசனம் திதிபையும், ரதோற்சவம் சங்காரத்தையும், மகாபிஷேகம் திரோபவத்தையும், உத்தரபாத தரிசனம் அநுக்கிரகத்தையும் உணர்த்தலால் எல்லா உற்சவங்களிலும் மகா விசிட்டமுடைத்தெனவறிக. இப்பங்குனி மாசத்து வசந்தோற்சவத்தில் அநுக்கிரகம் திரிபதார்த்தங்களையும் ஐபந்திரிபுற வுணர்ந்த மகா ஞானிகளுக்கு மாத்திரம் உண்டாகும்.

திசுந்தபங்குனி யுத்திரநாளினிற் நேவதீர்த்தப் பொய்கை
மகிழ்ந்து மூழ்கியே யாடையாடகம் பசுமா நிலமுதற்றானம்
புகழ்ந்த னான்முறை வஞ்சமுன்னுத விஜய புற்றிடங்கொண்டோனே
யகங்கொ ளன்பொடு போற்றினோர் முத்தியாங் கடைதல் சத்தியமம்மா.

முன்னாளிலே இப்பங்குனி உத்தர மகோற்சவம் பிறக்கமுத்திர நருந்தலமாகிய இத்திருவாரூரிலே சூரியவம்சத்து அரசர்களாகிய சோழ மகாராசர்களாலே செவ்வனே வேதசிவாகம விதிப்படி நடைபெற்றுவந்தது. பின்னர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களு ளொருவராகிய நமிநந்தியடிகளுபரால் அக்காலத் தரசுபுரிந்த சோழ மகாராசாவினுடைய வேண்டுகோளின் வண்ணம் நிரந்தமமைத்து நடாத்தப் பெற்றது. இதனை,

“நாத மறைதேர் நமிநந்தி யடிகளார் நற்றெண்டாகப்
பூதநாதர் புற்றிடங்கொள் புனிதர்க் கமுதுபடிமுதலா
நீதிவளவன் ருன்வேண்டிநிபந்தம் பலவு மரியணையின்
மீதுதிசுழ விருந்தமைத்தான் வேதாகமநூல் விதிவிளங்க”

“வென்றி விடையார் மதிச்சடையார் வீதிவிடங்கப் பெருமாள் தான் என்றுந் திருவா ரூரானு மியல்பின் முறைமைத் திருவிளையாட், டொன்றுஞ் செயலும் பங்குனியுத் தரமாம் திருநா ருபர்சிற்பும், நின்று விண்ணப்பஞ் செய்தபடி செய்தருளு நீலைபெற்றார்” எனவருஞ் செய்யுட்களானும்,

“ஆராய்ந் தமிழ் தொண்ட ராணிப்பொன்னா ரகத்தடக்கி
பாரூர் பரிச்சித்தம் பங்குனி யுத்திரம் பாற்படுத்தா
ஞாந்நறுமலர் நாதனடித் தொண்ட னமிநந்தி
நீராற் றிருவிளக் கிட்டமை நீனா டறியுமன்றே.”

என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருவிருத்தத்தானு மறிக்.

சிவபெருமான் நமிநந்தியடிகளுபொருக்கு அத்திருவாரூரின் கண் வாழ்வார் தம்முடைய கணங்கள் என்பதனைக் காட்ட அந்நாயனார் ஆங்குள்ள திருக்குள நீரை மொண்டு அகலிவிட்டுத் திருவிளக்கேற்றல் முதலாகிய திருவிளையாடல்கள் பலவற்றையும் அத்திருவாரூரின் கண்ணே செய்தருளினார். அவற்றை,

“தெய்வப் பெருமா டிருவாரூர்ப் பிறந்து வாழ்வா ரெல்லாரும்
மைவைத்தனைய மணிகண்டர் வடிவேயாகிப் பெருகொளியா
மொய்வைத் தமைந்த மேனியராம் பரிசுகண்டு முடிசுவித்த
கைவைத்தஞ்சி யவனியிசை விழுந்து பணிந்து களிசிற்றந்தார்.”

“சோதிவிளக்கொன் றேத்துதலுஞ் சுடர்விட் டெழுந்தத்து நோக்கி
யாதிமுதல்வ ராரெறியார் கோயிலடைய விளக்கேற்றி
யேதநிலைந் தவருகந்த ரெதிரே முதிருங் களிப்பினுட
னாதனாளார் றிருவிளக்கு நீரா லெரித்தார் ஈடறிய.”

“பண்டுபோலப் பலநாளும் பயிலும் பணிசெய் தவரொழுகத்
தண்டியடிகளா லமணர் கலக்கம் விளைந்து சார்விலமண்
குண்டாழிய வேழலகுங் குலவும்பெருமை நிலவியதால்
அண்டர் பெருமான் றெண்டர் கழலமரர் பணியு மணியாரூர்.”

“வேத மறிக்காத் தாரூ ரார்து விளக்கு நெய்யைத்
தீதுசெறியமண் கையாட்டாவிடத் தெண் புனலா
லேத முருக வருகரென் றன்று விளக்கெரித்தா
னாதனெழிலேமப் பேறு ரதிப னமிநந்தியே”

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதிபானும்,

இனி இத்திருவாரூரின் விசிட்டத்தையும் அதன் கண் அமர்ந்த வீதிவிடங்கப்பெருமான் செய்தருளிய திருவிளையாடல்களையுங் கூறு

வது இன்றியமையாததொன்றாகலான் அவற்றுட் சிலவற்றைக் கூறுதும்:
திருவாரூரென்பது இலக்குமி அதன் கண் வீற்றிருந்து சிவபிரானைப்
பூசிக்கப் பெற்றமையால் வந்தபெயரென அறிக. அது கமலாலயமென்
றும் பூங்கமலாபுரி யென்றும் கந்தபுராணத்தின்கட் கூறப்படுதலானும்

“சொன்ன நாட்டிடைத் தொன்மையின் மிக்கது
மன்னு மாமல ராள்வழி பட்டது
வன்னியாறு மகிபொதி செஞ்சடைச்
சென்னியார் திருவாரூர்த் திருநகர்.”

என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுளானும் பெறப்படும். இது விராட்
புருடனுக்கு மூலாதார ஸ்தானமென்று கூறுதலை,

“திருவள ராரூர் மூலத் திருவானைக் காவேநாபி
மருவளர் பொழில்சூ முண்ணு மலைமணி பூரீவி
ரிருவருங் கண்ட மென்ற மிதயமாந் திருக்காளத்தி
பொருவருங் கண்ட மாகும் புருவமத் தியமாந் காசி”

என்னுந் திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுளா னறிக.

துவாதசார்தபுரமாகிய திருவாலவாயின் கண்ணே சோமசுந்தரக்
கடவுள் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களைச் செய்தருளிய வண்
ணமே மூலாதார ஸ்தானமாகிய இத்திருவாரூரின் கண்ணும் வீதி
விடங்கப் பெருமானாகிய தியாகராஜப்பெருமான் தமது அடியார்
பொருட்டு முன் ஞாற்றறுபத்திநான்கு திருவிளையாடல்களைச் செய்
தருளினார். அவற்றை வடமொழியின்கணுள்ள தியாகராஜ லீலையிற்
காண்க. இத்திருவாரூர் பிறக்க முத்திதருந் தலமென்பதனை,

“காசியி லிறக்கமுத்தி கமலையிற் பிறக்க முத்தி
தேசறு சிதம்ப ரத்தைத் தரிசிக்க முத்தியாகும்
மாசிலா மேன்மை பூண்ட மறைசையம் பதியோ கூறில்
ஆசறு தீர்த்தந் தன்னி லாடவே யளிக்கு முத்தி.”

என்னும் வேதாரணியபுராணச் செய்யுளான றிக.

இனி தண்டியடிக ணையனாரும் இத்தலத்தின் மேற்புறத்தினுள்ள
திருக்குளங் கல்லிச் சமணர் செய்த இடுக்கணினின்றும் நீங்கிச் சிவ
பெருமான் நிருவருளால் தாம் கண்பெற்று அச்சமணர் கண்ணிமுந்து
போகும் வண்ணம் செய்து முத்தி பெற்றதும் இத்திருவாரூரின் கண்
ணேயே.

“ ஏய்ந்த வடிமை சிவனுக் கியானென்னி லின்றென்கண் பெற்று
வேந்த னெதிரே திருவாரூர் விரவுஞ் சமணர் கண்ணிழப்பார்
ஆய்ந்த பொருளுஞ் சிவபதமே யாவதென்றே யஞ்செழுத்தை
வாய்ந்த தொண்ட ரெடுத்தோதி மணிநீர்வாவி மூழ்கினார். ”

“ தொழுது புனன்மே லெழுந்தொண்டர் தூயமலர்க்கண் பெற்றெழுந்தார்
பொழுது தெரியா வகையிமையோர் பொழிந்தார் செழுந்தண்பூமாரி
இழுதை யமணர் விழித்தே கண்ணிழந்து தமொறக் கண்டு
பழுதுசெய்தவமண் கெட்டதென்று மன்னன் பகர்கின்றான். ”

“ நண்ணர் மணியொன்று மின்றிக்கயிறு பிடித்தாற்குத்
தண்ணர் புனற்றடந் தொட்டலுந் தன்னை நகுமமணர்
கண்ணங் கிழப்ப வமணர் கலக்கங்கண் டம்மலர்க்கண்
விண்ணு யகனிடைப் பெற்றவரா னாரூர் விற்றற்றண்டியே. ”

திருவாரூர்ப் பிறந்தார்க ளெல்லார்க்கு மடியேனென்று சுந்தர
மூர்த்தி நாயனாராளிச் செய்தன்மயானும் அறிக. அதனை,

“ திருக்கயிலே வீற்றிருந்த சிவபெருமானு றிருக்கணத்தார்
பெருக்கியசீர்த் திருவாரூர்ப் பிறந்தார்க ளாதலினால்
தருக்கியவைம் பொறியடக்கி மற்றவர்தந் தாள்வணங்க
வொருக்கியநெஞ் சடையவர்க்கே யணித்தாகு முயர்நெறியே. ”

“ செல்வந்திகழ் திருவாரூர் மதில்வட்டத் துட்பிறந்தார்
செல்வன் றிருக்கணத் துள்ளவரேயதனற்றிகழ்ச்
செல்வம் பெருகு தென்னாரூர்ப் பிறந்தவர் சேவடியே
செல்வ நெறியுறுவார்க் கணித்தாய செழுநெறியே. ”

என வருவனவற்றிற்காண்க.

(இன்னும் வரும்)

சுக்லாம்பரதர சுலோக விசாரம்.

கணபதிஸ்தோத்ர சுலோகம்.

“ சுக்லாம் பரதாம் விஷ்ணும்
சசிவர்ணம் சதுர்ப் புஜம்
பிரசன்ன வதனம் தியாயேத்
சர்வ விக்ரோப சாந்தயே. ”

இந்தச் சுலோகம் விநாயகர் பரமானதென்பது சர்வஜன சம்மத
மாகும். ஆயினும் இதிலுள்ள “ விஷ்ணும் ” என்னும் எகதேச

பதத்தை யாதாவாகக்கொண்டு வீண் வழக்காளிகளாகிய வைணவரின் சில்லோர் அதை விஷ்ணுபரமாக வலிந்தீர்த்துப் பொருள் செய்து சாதிக்க முயல்கின்றனர். அது அபார்த்தம் என்பதை அடியில் வரும் சைவ வைணவ வாதிகளின் விவாதவாயிலால் தெள்ளிதின் விளக்கிக் காட்டும் விஷயம் வருமாறு :—

“ஏழைக்குடி” என்பாரொருவர் 1898-~~ஸ்~~ ஆகஸ்ட்மீ 3~~வ~~ கூடலூர் தேசாபிமானி பத்திரிகையில் “சுக்லாம் பரதரம்” என்னும் சுலோகத்துக்கும் பொருள் விரித்து, அது விநாயகர் பரமானதென்றும் விஷ்ணு பரமாகாதென்றும் தமக்குத் தெரிந்த நியாயங்களைக் கூறிச் சாதித்தார். அதில்கூடியைக்கொண்ட “இராமதாசர்” என்னுமொருவர் ஷே பத்திரிகையிற்றானே மறுப்பெழுதிப் பரப்பினார். இருவரது யோக்யதையையும் யாம் பகுத்துணருங்கால் ஏழைக்குடியார் விஷ்ணுபரமாகாது என்றாரே தவிர விஷ்ணு தூஷணமொன்றுஞ் செய்தாரில்லை. இராமதாசர், ஏழைக்குடி தூஷணம், கணபதி தூஷணம், சிவதூஷணம், அப்பையதீக்ஷிதர் தூஷணம் முதலிய சைவ தூஷணங்களையே நிரப்பினார். இனியாம் இராமதாசரது விபரீத விவாதத்தை மறுத்துபகரிப்பாம்.

அந்தச் சுலோகத்தில் “விஷ்ணும்” என்பதற்கு வியாபகர் என்று வாதிகளிருவரும் ஒப்பினார்கள். இது யோகார்த்தம். இப்படியொப்பியதனால் இராமதாசருக்கு ஒரு லாபமும் தேறியதில்லை. கணபதி பரமாக அது எம்மட்டிற் சிறக்குமோ அதற்க்திகமாக விஷ்ணுபரஞ் சிறந்த அதற்கு யோக்கியதையின்று. விஷ்ணுபரஞ் சிறக்கவேண்டுமானால், விஷ்ணுவென்னும் பெயருடையவர் என்று தமது தெய்வத்தை இராமதாசர் பூஜிக்க வேண்டும். இதுருடிப்பொருள். இவ்வளவு கண்டெழுத வறியாத பூர்வ பட்சியார் ஏழைக்குடியை ஏமாற்றங் குடியாய்ப் புறப்பட்டது விரந்தையேயாம். விஷ்ணுவுக்கே வியாபகஞ் சிறத்தலால் யோகார்த்தமாவது நிலைத்ததன்றோவெனின், அது யாண்டுஞ் சிறவாது. சிறந்ததாக இவர் சாதித்ததுமின்று. விஷ்ணு வியாபகர் என்பதற்கு இவர் என்ன நியாயங் கூறினார்? ஒன்றுங் கூறாமல் கணபதி வியாபகத்தை அகந்தையால் வைது அகமகிழ்ந்தார். நடுவீதிப் பிள்ளையார், சாணிப்பிள்ளையார்களைக் கண்டு ஏழைக்குடியார் பிள்ளையாருக்கு வியாபகத்வங் கூறுவதாக இவர் வருவித்துக் கொண்டு முனியன், காளி, காட்டேரி, வீரன் முதலிய சந்து பொந்து தெய்வங்களுக்கும் ஏன் வியாபகத்வங் கூறக்கூடாது என்று ஆசங்கித்து அலறினார். ஏழைக்குடியார் சொல்லாததைச் சொன்னதாக

வருவித்தது மோசவித்தையாம். இவர் தூஷித்த முனியன், காளி, காட்டேரி, வீரன் முதலிய தெய்வங்களும் “யாதொரு தெய்வங் கொண்ட ரத்தெய்வமாகி யெங்கள், மாதொருபாகனார் தாம் வருவர்” என்னும் பிரமாணத்தால் சிவ வடிவமே யாகின்றமையாலும், அத் தெய்வங்களுக்கு விபூதியாகிய வைதிக சிந்தமே கேட்கப்படுகின்றமையாலும், வைஷ்ணவர்களெல்லாம் (ஐயங்கார்களெல்லாம்) சென்னைமாநகரின் சமீபத்திலுள்ள பெரியபாளையத்தில் ஆடி மாசத்தில் வேப்பஞ்சீலை கொடுத்துப் பொங்கலிட்டு மாரித்தாயை வழிபட்டுக் குழந்தை குட்டிகள் சேஷமமடையும் பொருட்டு மன்றாடி யுயிர்பிழைப்பதாலும், இராமதாசர் செய்த தூஷணம் அவருக்குக் கேடாகவே முடிந்தது. இந்த வழி பாடுகளினும் இவரது விஷ்ணு வழிபாட்டிற்கு என்ன விசேஷம்? இத்தெய்வங்களை யதிட்டித்துச் சிவபரஞ்சடர் உயிர்களுக்கு அருள்வது போல விஷ்ணுவை வழிபடுகின்றவர்களுக்கும் அவ்விஷ்ணுவை யதிட்டித்துச் சிவபரமாத்மா அருளுமென்றறியத்தக்கது. இதனை மறுக்க இச்சையுண்டேல், “மற்றத்தெய்வங்கள், வேதனைப்படுமிறக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யும், ஆதலாலிவையிலாதா னறிந்தருள் செய்வனன்றே” என்ற தெய்வத்திருவாக்கைப் பரியாலோசித்து வெளிவரக்கடவர். விஷ்ணுவினது வழிபாடு சந்துபொந்துகளிலும், சாணிகளிலும், தெருக்களிலும், நடு வீடுகளிலும் கிடையாது என்று இவரே யொப்பினமையால், இவரது தெய்வத்தை வழிபடுதல் உலகத்தில் அதிக கொஞ்சமென்றே யேற்படுகின்றது. உலகமெங்கும் வழிபடுதலை வியாபகம் என்று கொண்ட காலத்தும், கணபதி வியாபகம் விஷ்ணு வியாபகத்திலெத்தனையோ மடங்கதிகமென்று ஏற்படுகின்றது. இவர்களது விஷ்ணுவாகிய இராமர் நடுத்தெருவில் நட்டும் பூசித்த கல்லுகள் நவபாஷாணம் என்று பிரசித்தி யடைந்திருக்கின்றன. இதனை யோராது நடுத்தெருத் தெய்வங்களென்று இவர் தெய்வ நிந்தையி லிறங்கியது பாவக்கலியின் பண்பாம். இந்தத் தாசரதி யயாதி - பிரதர்த்தன் முதலினாரோடு இயம லோகத்தில் இயமனை யுபாசித்துக் கொண்டிருந்தாரென்று பாரதங் கூறுகின்றது. இதனால், இராமர் ஜீவைகதேசி யென்பது ஸ்திரமாகின்றது. தன் தெய்வத்தின் கதியை யுணராமல் கணபதியைச் சிவன் என்று புலம்பி இவரிழிவெய்தியது இவரது மத வெறியேயாம். இவரது இராமர் நிற்க. விஷ்ணுவையே “அத்யாஸவ சாஞ்சீவ:” என்று வேதம் அறுதியிட்டுரைத்தது. இந்தச் சீவனாகிய

விஷ்ணுவுக்குச் சர்வவியாபகத்வம் யாண்டுஞ் சிறவாமை சித்தம். ஈண்டு அதனை விரிப்பாம்.

விஷ்ணுவை அப்புதத்வாதிஷ்டான மூர்த்தியென்று உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. “உலகமுண்டோன்” என்று அவர் கூறப்படுகின்றனர். உலகமென்றது ஈண்டுப் பிருதிவி யுலகமாம். “மண்ணுண்டமால்” என்றதே முடிவாம். மண்ணையுண்டு நீரின்மிதந்துலவும் விபுத்வம் விஷ்ணுவுக்குள தென்பதை யொருவரும் மறுத்திடார். அவர் நீரின் மிதக்கையால், நீர் அவரை யுண்டதேயன்றி அவர் நீரை யுண்டவர். நீரையுண்பது நெருப்பு. நெருப்பை யுண்பது காற்று. அக் காற்றை யுண்பது வெளி அல்லது ஆகாயம். இவைகளுக்குத் தெய்வங்கள் முறையே பிரமன் - விஷ்ணு - உருத்திரன் - மகேசுவரன் - சதாசிவன் என்பவர்களாம். இவருள், மண் முதலிய பூதங்களொன்றி னொன்று வியாபகமாயிடுதல் போலப் பிரமனை நோக்க விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவை நோக்க உருத்திரனும், உருத்திரனை நோக்க மகேசுவரனும், மகேசுவரனை நோக்கச் சதாசிவனும் வியாபகர்களாம். நெருப்பு பிற் சுவறிப்போகும் நீர் போல உருத்திரனிலொடுங்கி முதலற்றுப் போகும் விஷ்ணுவுக்குச் சர்வவியாபகத்வம் நிலைப்பதெங்கே? இந்தக்கரியமலை “விஷ்ணும்” என்பதற்குப் பொருளாக்கி “வியாபகர்” என்று கொஞ்சி யுரைத்தமதி ஈண்டென்னுயது? நிற்க.

நமது தாசர் விஷ்ணுமூர்த்தி வியாபகரென்பதற்கு யாது சாட்சி கூறினார்? சிவனாது வியாபகத்துக்கு அவர் ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தியா போகிருந்தது, அம்மையார் சிவனாது திருக்கண்களை மூடியது, சிவ பெருமான் வில்லடி பிரம்படிகளைத் தாங்கியது முதலிய சரித்திரங்கள் சாட்சியாம். கம்பத்தின் முனைத்த சிங்கத்தின் கதை விஷ்ணுவினது வியாபகத்தை நிறுத்தாதோவெனின், ஒரு கம்பத்தின் முனைத்த சிங்கத்தை யுலகமெங்குங் கண்டதில்லை யாகையாலும், கண்ணன் கோபிகைக ளில்லந்தோறு மிருந்தபடிச் செளபரி முனிவர் தமது பத்னிகள் மனைகடோறுமிருந்து விளையாடிய சரித்திரம் உண்மை நூல்களிற் கேட்கப்படுகின்றமையாலும், விஷ்ணுவினது வியாபகத்வம் நிலை பெறுதடங்கிய தறிக. அன்றியும், வைஷ்ணவ சித்தாந்தத்தில் விஷ்ணுவுக்கு உருவத்தையே முக்கியமா யொப்பியிருக்கின்றனர் அச்சமயப் பெரியோர். உருவம் வியாபிக்கமாட்டாது. அன்றியும் விஷ்ணுவினது வடிவம் பிராகிருதம். அப்பிராகிருதமென்று கொஞ்சுவது வீண் வார்த்தை. “வாசுதேவ: பராப்ரக்ருதி:” என்பது வேதம். “ப்ரக்ருதி பரமோவிஷ்ணு:” என்பது புராணம். இவைகளை

மறுக்க முடியுமோ? வசுதேவன் - தேவகி, தசரதன் - கோசலை முதலினோரது சுக்கில சோணித பரிணாம தேகங்கள் அப்பிராக்ருதமோ? இந்தப் பிராக்ருத தேகதாரியாகிய விஷ்ணுவுக்கு எங்ஙனே வியாபகத்வம் பிராப்தமாம்? எவ்வாற்றானும் விபுவாகாத விஷ்ணுவை வியாபகர் என்று மெச்சி நச்சு மேழைகண் மதம் அவலமாய்ப் போய்விட்டமையால், நமது தாசர் கண்டு பிடித்த வியாபகத்துக்குக் கிரகணம் பிடித்ததறிக.

எமது கணபதியை வியாபகர் என்பதோவெனின், இந்தக் கணபதியைத் திரிமூர்த்திகளினும் அல்லது பஞ்சகர்த்தாக்களினு மப்பாற்பட்ட தூரிய சிவத்தினது அபேதாவதாரமாக யாமொப்பி யிருக்கின்றோம். அத்துரீயசிவம் “இன்ன தன்மையனென்றறியாச் சிவன்” என்று வந்திக்கப்படுகின்றனர். அவருக்கு உருவம் — அருவம் — உருவருவம் என்பவை அருட்கோலங்கள். அவற்றுள், அருவத்திருமேனியால் வியாபித்திடுதல் சிறக்கும். இதனால் கணபதியை யாம் வியாபகர் என்றது அவரது அருவத்திருமேனியைச் சுட்டித் துதித்தபடியா மென்றறிக. விஷ்ணுவினது மகிமை யனைத்தும் இராமகிருஷ்ணதிகளுக்குச் சிறந்திடல் போலத் தூரிய சிவனாரது மகிமை யனைத்தும் ஸ்கந்த கணபதிகளுக்குச் சிறந்திடுமென்றறிக. நிற்க.

வேதமானது “அந்தர்ப்பஹிச்ச தத்ஸர்வம்-வ்யாப்ய நாராயணஸ்தி த:” என்று கூறியதென்னையெனின், பிருதிவியினுள்ளும் வெளியும் வியாபகர் என்று பொருள்படுவதை யாம் மறுத்திலமென்க. சிவனாரது வியாபகம் அல்லது கணேசரது வியாபகமோவெனின், “ப்ருதிவ்யோபவ:- ஆபர்சர்வ:- அக்நேருத்ர:- வாபுர்ப்பீம:- ஆகாசஸ்ய மஹாதேவ:-ஸ-ஓர்யஸ்யோக்ர:-சந்த்ரஸ்யஸோம:- ஆத்மாந:-பசுபதி:” என்று சுருதி கூறுகையால், சர்வ சேதன சேதனங்களினிடத்தும் பிரசித்தியாதல் கண்டறிக. இவ்வாறு பிரகாசப்படுத்த யோக்யதை கெட்டிருக்கும் பூர்வபட்சியார் விநாயகரது வியாபகத்தை நிந்தித்தது அவரது பாவத்தின் பயனேயாம்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசந்திர நாயகர்.

(இன்னும் வரும்)

சென்வணச் சிவனடியார் திருக்கூட்டம் வெளியிட்டுள்ள நூல்கள்.

ரூ. அ. ப.

“சைவம்” என்னும் மாதாந்தரப் பத்திரிகை (1915ஆம் முதல் 1919ஆம் வரையில் வெளிவந்தவை.)	விலை	6	0	0
காலிகோ கட்டடம் செய்தது		1	8	6
ஒவ்வொரு வருடப் பத்திரிகை		1	8	0
“சைவம்” நிகழும் வருடப் பத்திரிகை வருடச்சந்தா		0	1	0
ஞானப்பிரகாச சம்பாஷணை		0	0	6
ஞானனந்த சம்பாஷணை		0	0	6
ஆஸ்திக நாஸ்திக சம்வாதம்		0	0	6
விவாகவிதியும் கலியுக தருமமும்		0	1	6
சைவ சமயிகளின் கடமை		0	1	6
கோபப் பிரசாத உரை		0	0	6
சிவநின்மாலிய மான்மியம்		0	4	0
திருமுறைப் பெருமை				

பித்தவாயு லேக்கியம்

நெய் முதலிய பொருள்களின் விலையேற்றத்தையும் இதைச் சித்தப்படுத்துவதனால் நேரிடும் அதிக பிரயாசையையும் நோக்கி இடையில் சிலகாலமாக இந்த லேக்கிய விற்பனை நிறுத்தி வைக்கப் பட்டது. இதனையுண்டு குணமடையப் பெற்றவர்கள் பலர் அடிக் கடி வேண்டிக் கொள்வதனால் இது மறுபடியும் விற்பனைக்குச் சித்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதை உபயோகித்து வரு பவர்களுக்குப் பித்தவாயுவால் உண்டாகும் எவ்வகைப்பட்ட நோய்களும் அணுகா. ஜீரணசக்தி உண்டாம். சரீர புஷ்டியும் பலமும் உண்டாகும். இதுவே உண்மையான தாதுபுஷ்டி மருந்துமாம். வாய்க்கு ருசியாகவும் இருக்கும். பத்தியம் கட்டாயமல்ல. இச்சாபத்தியமிருந்தால் பின்னும் உத்தமம். சிறு பிள்ளைகள் சாப்பிட்டு வந்தால் அடிக்கடி வைத்தியரிடம் போக நேரிடாது. 20 வேளை சாப்பிடக்கூடிய மருந்தின் விலை ரூபா 2. வி. பி. தபாலில் அனுப்பினால் ரூபா 2—4—0.

இலங்கையில் இங்கிருந்து போகும் மருந்துக்கு அதிக வரி விதிப்பதனால் மணியார்டர் மூலமாக முன்பணம் அனுப்பு வேர்களுக்கு மாத்திரம் இலங்கைக்கு இந்த லேகியம் அனுப்பப் படும்.

தமிழகம்.

மலாய் நாட்டிற்கு ஒரே தமிழ்ப் பத்திரிகையாகிய “தமிழகம்” என்னும் உயர்தரப் பத்திரிகை வாரம் இருமுறையாய் பிரதிபுதன் சனிக்கிழமைகள் தோறும் வெளிவருகிறது. நம் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பிணங் சிங்கப்பூர் மலாகா முதலிய பிரதேசங்களை உளப்படுத்திய மலாய் நாட்டில் குடியேறவும் பிழைப்புக்காகவும் வந்திருக்கும் தமிழ் ஜனங்களின் நன்மைகளைக் கருதும் உரிமைகளைக் காக்கவும் இப்பத்திரிகை தோன்றியது. இது ஐக்கியமலாய் நாட்டிலுள்ள கோலாலம்பூர் பத்து ரோட்டில் 186, 188, 190-ம் நெம்பர் கட்டடங்களில் அமைக்கப் பெற்றிருக்கும் இண்டஸ்திரியல் அச்சக்கூட ஸ்வான்தாரர் ஸ்ரீமான் சி. செல்லத்தம்பி அவர்களால் தேர்ந்த தமிழறிவாளிகளைக் கொண்டு நடத்தப்படுவது. இஃது மலாய் நாடு, இந்தியா, பர்மா, இலங்கை முதலிய பல நாடுகளில் விஸ்தாரமாய்ப் பரவுகின்றது. இதன் வருட சந்தா நிங்கி 10.00 ஆறுமாதத்திற்கு நிங்கி 5. 50 மூன்று மாதத்திற்கு நிங்கி 3. 00. இந்தியா, பர்மா, இலங்கை நாடுகளுக்கு வருட சந்தா ரூபாய் 15. ஆறுமாதங்களுக்கு ரூபாய் 8. நீடித்த விளம்பரங்கள் செய்வோர் மாணேஜருக்கு எழுதித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

மாணேஜர் “தமிழகம்” ஆபீஸ்,

நெம்பர் 190, பத்து ரோட்,

கோலாலம்பூர்.

வேண்டுகோள்.

சந்தாதாரர்கள் அனுப்பும் சந்தாத் தொகைகளைக்கொண்டே இப்பத்திரிகை நடைபெறவேண்டி யிருப்பதனாலும், இத்தமிழ் நாட்டில் நடைபெறும் சைவப்பத்திரிகை இது ஒன்றேயா யிருத்தலாலும், பத்திரிகை சைவசமயாபி விருத்திக்கு இன்றியமையாத கருவியா யிருப்பதனாலும், சுயப்பிரயோசனம் சிறிதும் இன்றிப் பொதுநலங் கருதியே இது வெளியிடப்படுதலாலும், சைவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் இப்பத்திரிகைக்குச் சந்தாதாரர்களாகச் சேர்த்துபகரிக்கும்படி சந்தாதாரர்களை மிகவும் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

பத்திராதிபர்.